
CHRYSTUS PAN WYCHOWUJE NAS POPRZEZ SPOWIEDŹ

Ogromną pomocą w poznawaniu siebie jest częsta spowiedź. Niejednokrotnie trudno jest przyznać się do grzechów. To wymaga pokory, odwagi, samokrytyki. Owoc jednakże jest wspaniały. **Dzięki częstej dobrej spowiedzi człowiek może stać się inny, lepszy.**

Jak dawniej tak i dziś można spotkać oklepane zarzuty stawiane odnośnie spowiedzi św.: np. to wymysł księży, to sprzeczne z naturą ludzką, księża też mają grzechy itd.

Nie miejsce tu na szukanie wyjaśnień wobec bezpodstawnych zarzutów . Warto tu jedynie postawić pytanie: dlaczego psychologia głębi, psychoanaliza, stosuje specjalne rozmowy pacjenta z psychologiem, w czasie których pacjent wyjawia najtajniejsze myśli, czyny, przeżycia? Dlaczego niektórzy wielcy złoczyńcy nie wytrzymują napięcia nerwowego i przyznają się do wszystkiego? Dlaczego francuski filozof Voltaire wył z bólu i rozpacz, nie mogąc się wypowiedzieć przed śmiercią? Dlaczego tysiące ludzi w zmartwieniach swoich szuka kogoś, żeby się wyżalić, podzielić bólem, powiedzieć komuś wszystko, co leży na sercu? Dlaczego w sprawach bardzo osobistych pisze się sekretne listy do różnych redakcji ?

Te „dlaczego” możnaby mnożyć.

Powinniśmy uznać, że **w naturze ludzkiej istnieje potrzeba otwarcia się wobec kogoś drugiego**, w y z n a n i a, zwierzenia się. Nawiązuje do tego Papież Jan Paweł II w Adhortacji o pokucie i pojednaniu. Zaznacza jednak, że wyznanie grzechów na spowiedzi nie może być zredukowane do próby psychologicznego samowyzwolenia. Spowiedź jest aktem liturgicznym, spotkaniem z Bogiem, Najlepszym Ojcem.

Chrystus Pan najlepiej zna naturę ludzką. Ustanowił spowiedź, w której ta naturalna potrzeba serca ludzkiego spotyka się z

przebaczeniem, miłością i miłosierdziem, z przywróceniem głębokiego pokoju wewnętrznego i radości, poczucia lekkości. Tu sam **Chrystus jest Powiernikiem i Dawcą łaski. Spowiedź to przede wszystkim spotkanie z Nim samym.**

To On sam

- przebacza,
- daje światło rozeznania w naszym życiu i postępowaniu,
- daje moc łaski do powstawania ciągle na nowo z grzechów.

Człowiek

- poznaje lepiej siebie w stosunku do Boga, do innych ludzi, do stworzeń.
- dostrzega hierarchię wartości,
- potrafi w zwykłej codzienności wyciągać odpowiednie wnioski,
- potrafi żyć w zjednoczeniu z Bogiem, nawiązywać z Nim częsty kontakt choćby tylko myślą.

Spowiednik pod natchnieniem Ducha Świętego służy nam pomocą zarówno w poznawaniu siebie jak i w podejmowaniu wysiłków w pracy nad sobą.

Chrystus posługując się spowiednikiem sam prowadzi penitenta i wychowuje:

- uczy pokory,
- uczy nieustannej pracy nad sobą,
- daje moc do walki z pokusami,
- umacnia do walki z grzechami.

Człowiek wierzący widzi w sakramencie spowiedzi wielkie dobrodziejstwo Boże, dzieło Bożego miłosierdzia, z którego wszyscy mogą korzystać.

Spowiedź może nas kosztować, możemy przeżywać trudność w odniesieniu do spowiadania się. Tak, ale za tę cenę nabywamy wartości nadprzyrodzone, nieporównywalne do wartości ziemskich.

Są ludzie, którzy po dłuższym okresie czasu częstej spowiedzi, przeżywają wewnętrzną radość na samą myśl, że mogą się spowiadać.

Niech słowa z księgi Przysłów będą dla nas wszystkich zachętą do częstego korzystania ze spowiedzi św.

**„Nie zazna szczęścia, kto błędy swe ukrywa;
Kto je wyznaje, porzuca – ten miłosierdzia dostąpi”** (Księga Przysłów 28,13)

Jak często należy się spowiadać?

Przykazanie kościelne nakazuje spowiedź przynajmniej raz w roku (por. Kodeks Prawa Kanonicznego 989). Kto tego nie uczyni, ten popełnia poważny grzech.

Spowiadać się należy przede wszystkim wtedy, kiedy sumienie informuje nas o poważnym grzechu. Wydaje się, że praktyka spowiedzi przynajmniej co miesiąc jest jak najbardziej wskazana, jeżeli chcemy rzeczywiście prowadzić pracę nad sobą, nad własną poprawą postępowania zmierzającego do wiernej zgodności z wolą Bożą..